

לדבר על אריאל זו משימה מאוד לא פשוטה בשבילי. קודם כל, עצם הדיבור בפני קהל הוא לא דבר שקל לי לעשות, ובוודאי לדבר על אריאל, שהיה לי כמו אבא, מקשה על העניין. באזכרה לפני שנה ניגשה אליי ריקי, ואמרה לי "כמה הוא אהב אותך", ואני שידעתי את זה התרגשתי, וכל מה שיכולתי להגיד היה – "גם אני אהבתי אותו". אח"כ כשחשבתי על זה הבנתי איפה הטעות שלי אני עדיין אוהבת אותו, אי אפשר להגיד "אהבתי" כאילו זה נגמר. כשארואל נפטר, פתאום קלטתי שיש את אריאל שלי, ואריאל הציבורי. המוות שלו דווח בחדשות, והייתה עליו כתבה בעיתון ביום של הלוויה וכמובן היו את האנשים החשובים בלוויה ובשבעה שדיברו עליו. אבל אני כשהגעתי לבית אחרי שנודע לי, מרים חיבקה אותי ואמרה שהייתי הילדה שלו, הבטחתי לה באותו רגע שאני תמיד אהיה הילדה שלו. אריאל תמיד היה חלק מהחיים שלי, ויש לי הרבה מאוד זיכרונות ממנו, והזיכרונות המאוחרים יותר, הם המכאיבים מכולם. קודם כל, כי אותם אני זוכרת הכי טוב, ויותר מזה, הם מעוררים בי תחושת פספוס.

התפיסה שלי את אריאל הייתה תמיד תפיסה של ילד שמסתכל על הורה – ורואה את מה שרואים ילדים. ומה שראיתי היה דמות של אבא, שאהב אותי, התערב בחיים שלי בכל הזדמנות והרבה פעמים הבין לבד את הקשיים שלי. כשהיינו מגיעים לארוחת ערב שבת אריאל היה שואל אותי מה למדתי השבוע בב"ס. ואני הייתי מספרת לו על הלכה כלשהי שלמדתי ותוך שניות עומדת ל"חקירה צולבת", שבה אריאל שואל אותי אם אני יודעת מה מקור ההלכה, מה היא שירתה בתקופה שהיא נכתבה, והאם היא מתאימה כיום. למרות שלרוב ממש לא ידעתי את התשובות וקצת פחדתי מהרגעים האלה, נהניתי מתשומת הלב. ובלי משים למדתי איך לחשוב בצורה ביקורתית, ולא לקבל את כל מה שאומרים לי כמובן מאליו. ואין לי ספק, שעד היום אני משתמשת בשיטות האלה כשאני לומדת משהו חדש.

ביום הולדת 18 שלי, אריאל ניגש אליי ושאל אותי אם עכשיו כשהגעתי לגיל 18 מותר לו לתת לי חיבוק ונשיקה. דבר שהוא נמנע ממנו לכל אורך שנות התיכון שלי, מתוך התחשבות בקושי שלי. זה מאוד ריגש אותי, והסכמתי בשמחה. הרגשתי באותו רגע שאני מתחילה את התהליך לכיוון העולם של המבוגרים, שמעכשיו אריאל מסתכל עליי כמו על אדם מבוגר. מספר חודשים לאחר מכן, אריאל הסביר לי את חשיבות ההשתתפות בבחירות, ועודד אותי ללכת להצביע לראשונה בחיי. מאז, לא פספסתי שום מערכת בחירות.

אריאל הצליח להגיע להרבה אנשים, ובעיקר לאנשים צעירים. אחרי רצח רבין, ארגנה הציונות הדתית הפגנה בכיכר. באותה שבת נערך קידוש אצלנו בבית ובאיזשהו שלב נוצר מצב שאריאל נשאר בחדר אוכל עם הצעירים בזמן ששאר המבוגרים עברו לסלון. ואז קיבלנו הסבר מנומק והגיוני למה לא ללכת להפגנה. ואני הסתכלתי איך שאר האנשים יושבים מסביב ומקשיבים. לא כולם הסכימו זה היה לי ברור, אבל כולם שמעו את הדברים. אריאל ידע לדבר איתנו, ולתת לנו תחושה שאין חשובים מאיתנו בעולם.

הזיכרונות האלה מעוררים בי את תחושת הפספוס. על זה שלא זכיתי להכיר את אריאל כאדם מבוגר. כי ההרגשה שלי היא שלא מספיק הכרתי אותו ושלא ידעתי עליו מספיק. אני מצטערת שאין לי אפשרות יותר ללמוד ממנו (במיוחד לאור העובדה שאני בתחום שלו עכשיו), ולהבין טוב יותר את צורת החשיבה המיוחדת שהייתה לו בשילוב שבין מערכת המשפט והמערכת הדתית.

אריאל הצליח להגיע להרבה אנשים, ובעיקר לאנשים צעירים. אחרי רצח רבין, ארגנה הציונות הדתית הפגנה בכיכר. באותה שבת נערך קידוש אצלנו בבית ובאיזשהו שלב נוצר מצב שאריאל נשאר בחדר אוכל עם הצעירים בזמן ששאר המבוגרים עברו לסלון. ואז קיבלנו הסבר מנומק והגיוני למה לא ללכת להפגנה. ואני הסתכלתי איך שאר האנשים יושבים מסביב ומקשיבים. לא כולם הסכימו זה היה לי ברור, אבל כולם שמעו את הדברים. אריאל ידע לדבר איתנו, ולתת לנו תחושה שאין חשובים מאיתנו בעולם.

קצת הבנתי יותר בשנה שעברה כשזכיתי ללמוד מתלמידו של אריאל, יוסי מנדלסון. וכן, אני יודעת שהוא השאיר הרבה חומר כתוב, אבל זה באמת לא משתווה לשמיעת הדברים מפיו. ואני מרגישה פספוס שאריאל לא רואה אותי עכשיו, שאני לא יכולה להרגיש יותר את תחושות האהבה והגאווה שלו, שנתנו לי כוח בעבר להמשיך ולהתקדם. הצער הוא על כך שהוא לא חלק מהתהליכים שעברתי ואני עוברת בשנים האחרונות. כי אני יודעת שאם הוא היה פה, הייתה לו בוודאי עצה טובה ואוהבת, והוא היה מקבל אותי, כפי שהוא קיבל אותי תמיד. ואני מרגישה פספוס שלא הספקתי להגיד לו תודה על כך שהוא קיבל אותי למרות שלא הייתי כמו כולם, ואהב אותי בלי להציב תנאים. רציתי להגיד לו כמה הוא השפיע ומשפיע על החיים שלי עד היום.

אני מתגעגעת אלייך אריאל, ואני מקווה שאני מצליחה לקחת את כל הדברים היפים שלמדתי ממך.

ס'ה י'ה'ה